

תפרנית • خياطة • Seamstress

תמר הורביץ ליבנה • צילום: אמיר ירחי

ליווי אוצרותי : אבשלום סולימן

פתיחה : 30.5

הפרויקט **תפרנית של תמר הורביץ ליבנה** נולד בתחילת משבר הקורונה הנוכחי, מן ההנחיות האוסרות עלינו להימצא במרחב משותף יחד. הוא התפתח לכדי דיוקן קבוצתי של קהילה המגלה את לכידותה בשעת מבחן. זו תערוכה הנובעת מתוך הזמן הנוכחי, ויוצקת אותו לתוך חפץ בעל ערך פרקטי. מצוידת ברצון לפעול בתוך המצב החדש ובמטרה לסייע בכלכלת משפחתה, החלה הורביץ ליבנה לתפור מסיכות בד מחומרים זמינים. אחד הסייגים עליהם החליטה היה שלא לרכוש חומרי עבודה חדשים ולעבוד תוך שימוש מחדש בחלקי בד, ליצור את ההתאמה לרצון המזמין מן הזמין. בחירה זו היא, אמנם, פועל יוצא של זמן משברי וצמצום כלכלי ומטרתה להפוך מינימום חומרים למקסימום תוצרים, אולם היא גם מאפיינת מסורת של אמנות מושגית הבוחרת לצמצם את עבודת האמנות למרכיביה ההכרחיים בלבד. כך, הפרויקט נהנה מכפל זהויות, האחת פרגמטית, והשניה אמנותית-מושגית הנובעת מהמחשבה אודות תפקידה של האמנית בשעת חירום. בהתאמה, מאמצת לעצמה האמנית זהות של 'תופרת' היוצרת אמצעי הגנה לבני הקהילה בתוכה היא חיה כאמצעי לפעולה אמנותית-אישית שלה. אם בכוחה של אמנות לחבר אנשים לרעיונות, הרי ש'תפרנית' היא דוגמה עכשווית לכך.

צורתו הנוכחית של הפרויקט היא תוצאה של עבודה משותפת עם הצלם **אמיר ירחי**, שהצטרף לאמנית ליצירת דיוקנאות של יחידים ומשפחות המדגמנים את המסיכות שהזמינו בסביבה הביתית. עינו המיומנת של ירחי והפעולה היצרנית של הורביץ ליבנה הופכות את הפרויקט למעין מחקר-בזק אנתרופולוגי הממפה את תורת הסמלים של זמן הריחוק החברתי. היא מספקת לנו מבט ישיר לאופן בו אנו מתמודדים עם איום בלתי-נראה הנמצא בכל, ולדרך בה אנו משתמשים במסיכה המטשטשת את תווי פנינו בכדי להבליט זהות ייחודית וטעם אישי. במובן זה, האובייקטים המתועדים בפרויקט מראים לנו כיצד אנו מפנימים את הסכנה בכדי לחיות עמה מבלי ללכת לאיבוד.

התערוכה בתמיכת הקרן למעורבות בקהילה, קיבוץ כברי, ואגודת כברי ובניה

